

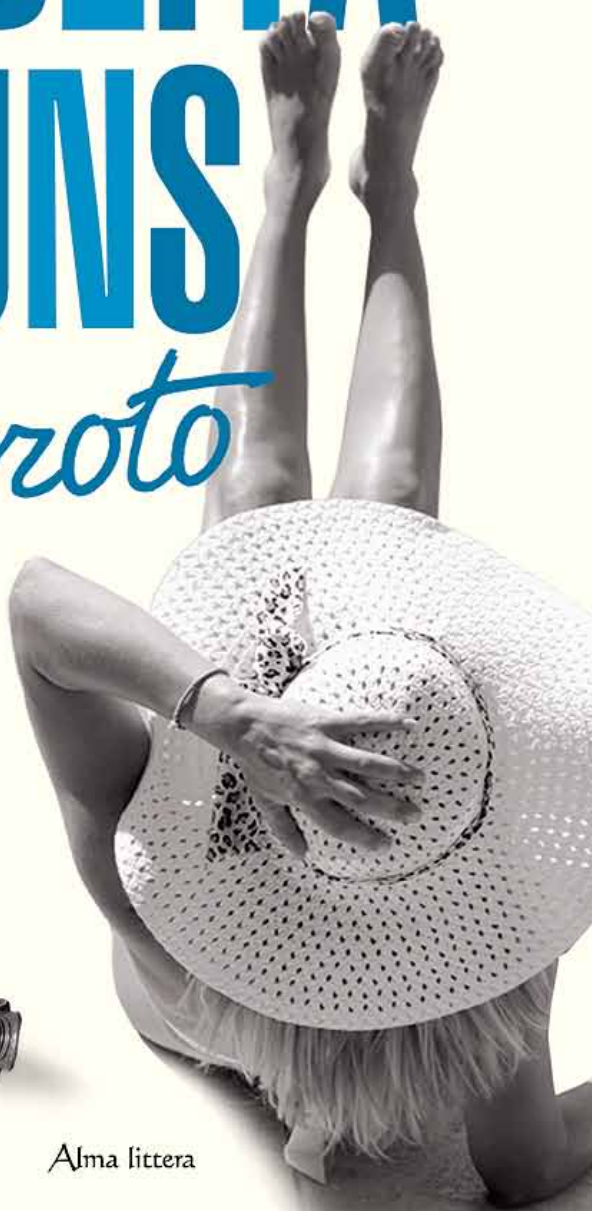
Helen Fielding

BRIDŽITA
DZOUNS

*Ties, proto
řeba*

Alma littera

ILGAI IR LAIMINGAI

SAUSIO 27 D., PIRMADIENIS

58,5 kg (*totalinis išstorėjimas*), draugas – 1 (*valio!*), dulkinatasi 3 kartus (*valio!*), kalorijų – 2100, sekso suėstų kalorijų – 600, tai gi iš viso kalorijų – 1500 (*pavyzdinga*).

7.15 val. ryto. Valio! Medžioklės metai baigėsi. Štai jau keturias savaites ir penkias dienas palaikau prasmingus santykius su brandžiu vyriškiu, tuo aiškiai įrodydama, kad nesu tokia nevykėlė meilės srityje, kaip buvau maniusi. Jaučiuosi puikiai, visai kaip Džemaima Goldsmit* ar panaši spinduliuojanti jaunavedė, susivyniojusi į šydus, oficialiai atidaranti vėžio ligoninę, o visi susirinkusieji įsivaizduoja ją lovoje su Imranu Chanu. Ooo! Markas Darsis ką tik sujudėjo. Gal jis atsibus ir panorės pasikalbėti apie įvairius dalykus?

7.30 val. Markas Darsis dar nepabudo. Sugalvojau – atsikelsiu ir pagaminsiu jam fantastiškus karštus pusryčius: dešrelių, plaktos kiaušininės, grybų, gal Benedikto arba Florentino kiaušinių.

7.31 val. Aišku, priklauso nuo to, kas yra tie Benedikto arba Florentino kiaušiniai.

---

* Jemima Goldsmith – milijonieriaus J. Goldsmitho dukra, Londono aukštuomenės narė, ištekėjusi už musulmono Imran Khano ir persikėlusį gyventi į Pakistaną.

7.32 val. Tiesa, namie neturiu nei grybų, nei dešrelių.

7.33 val. Nei kiaušinių.

7.34 val. Geriau pagalvojus, nei pieno.

7.35 val. Dar nepabudo. Mmmm. Koks jis gražus. Mėgstu žiūrėti į jį miegantį. Platūs pečiai ir plaukuota krūtinė atrodo l. seksualiai. Nesakau, kad jis man reikalingas tik seksui, ar ką. Man svarbiausia protas. Mmmm.

7.37 val. Dar nepabudo. Suprantu, kad negalima triukšmauti, bet gal pavyks subtiliai jį pažadinti telepatijos bangomis.

7.40 val. Gal apsilvilksiu.... AAAAAAA!

7.50 val. Markas Darsis staiga atsisėdo lovoje šaukdamas: „Bridžita, ar tu, po velnių!.. Nebaigsi!.. Vėpsoti į mane, kai aš miegu! Eik užsiimk kuo nors.“

8.45 val. ryto. Sėdžiu *Coins* kavinėje su puodeliu kapučino, šokoladiniu raguoliu ir cigarete. Kaip smagu atvirai rūkyti ir nesistengti gražiai elgtis. Tarp kitko, namie esant vyriškiui tai iš tikrųjų l. sudėtinga, nes negaliu praleisti vonioje tiek laiko, kiek reikia, ar paversti vonios dujų kamera, kai žmogus vėluoja į darbą, nori sysio ir pan.; nerimą kelia ir Marko įprotis vakare dailiai sulankstyti apatinius, dėl kurio pačiai darosi nejauku sumesti drabužius į krūvą ant grindų. Šiandien jis vėl ateis, vadinasi, prieš darbą arba po darbo reikia nueiti į parduotuvę. Na, ne tik kad *reikia*, bet (o siaube!) norisi, toks keistas genuose užprogramuotas atavizmas, apie kurį jokia būdu negalima pripažinti Šeron.

8.50 val. Mmmm. Įdomu, koks Markas Darsis būtų tėvas (turiu galvoje, mano palikuonims, ne man. Tai jau būtų iškrypimas, panašus į Edipo)?

8.55 val. Gerai, nėra čia ko fantazuoti ar varvinti seiles.

9 val. ryto. Kažin ar Una ir Džefris Alkonberiai leis mums pasinaudoti jų pievele vestuvių pokyliui sureng... aaaaa!

Į kavinę ramiausiai įdrožė mano motina su klostytu sijonu iš *Country Casuals* ir obuolio žalumo švarku spindinčiomis auksinėmis sagomis tarsi ateivis, išliaužęs į Bendruomenių rūmus savo gleivėmis nuklotu taku ir ramiai įsitaisęs priekiniuose suoluose.

– Labas, meilute, – sučiulbo ji. – Ėjau į *Debenham's* ir prisiminiau, kad tu visad ateini čia gerti kavos. Tai pagalvojau, imsiu ir užšoksiu paklausti, kada norėsi eiti pas vizažistę. Oooi, kaip noriu kavos. Kaip manai, ar jie čia turi virinto pieno?

– Mama, aš tau jau sakiau, kad nenoriu jokios vizažistės, – suburbėjau išraudusi, visi aplink sužiuro į mus, o paniurusi, nusilaksčiusi padavėja prislinko arčiau.

– Ai, meilute, nebūk tokia nuobodė. Privalai savo išvaizda išreikšti save! Nėra ko slapstyti nuo žmonių apsirengus tamsiomis, niūriomis spalvomis. O, laba diena, panele.

Mama nutaisė specialų balsą, kuriame skambėte skambėjo „nagi, pamėginkime susidraugauti su aptarnaujančiu personalu ir be jokios priežasties tapkime mylimiausia kliente iš visų, kada nors apsilankusių šioje kavinėje“:

– Aha. Tuoj pagalvosiu, ko čia aš... Žinot, ką? Gal išgersiu kavutės. Šį rytą Grafton Andervude su savo vyru Kolinu išgėriau tiek arbatos, kad net bloga darosi. Tik ar negalėtumėte pašildyti pieno? Negaliu gerti kavos su šaltu pienu. Iškart sutrinka skrandis. O štai mano duktė Bridžita norėtų...

Hrrrr. Kodėl tėvai taip daro? Kodėl? Ar tai beviltiškas subrendusio žmogaus maldavimas atkreipti į jį dėmesį, ar tiesiog mes, jaunesnės kartos miestiečiai, tokie užsiėmę ir įtarūs, kad nemo-kame atvirai ir draugiškai elgtis vieni su kitais? Atsimenu, kai tik atsikrausčiau į Londoną, šypsodavausi visiems žmonėms, sutiktiems metro, kol vienas beprotis ant eskalatoriaus ėmė masturbuotis į mano palto skverną.

– Espresso kavos? Filtruotos? Latės? Kapučino su nugriebtu pienu? Be kofeino? – suskandavo padavėja, šluodama tuščias lėkštes nuo gretimo staliuko ir nuožmiai žvelgdama į mane, tarsi aš būčiau kalta dėl savo mamos.

– Kapučino be kofeino su pusiau nugriebtu pienu ir vieną latės, – atsiprašydama sušnibždėjau.

– Kokia paniurusi mergaitė, ar ji nemoka angliškai? – supūkštė mama, žiūrėdama į tolstančią padavėjos nugarą. – Keistoje vietoje tu gyveni, pastebėjai? Ar tie žmonės daugiau neturi ko apsirengti?

Nusekiau jos žvilgsnį ir pamačiau dvi merginas, sėdinčias prie gretimo stalo. Viena, apsiavusi odiniais mokasiniais, su rauktu sijonėliu, avikailio liemene ir megzta dryžuota rastafarių kepuraitė, pirštais baksnojo nešiojamojo kompiuterio klavišus; antroji, su aukštakulniais *Prada* bateliais, vilnonėmis kojinėmis iki kelių, žemę šluojančiu lamos kailio paltu ir Tibeto kalniečių kepure su ausinėmis, rėkė į pritvirtintą prie galvos mobiliojo telefono mikrofoną: „Supranti, jis man ir sako, jei dar kartą pamatysiu tave rūkant žolę, galėsi lėkti iš buto. Žinai, tai aš jam: „Eik šikt, tėtusi“, – o šešiametis jos vaikas nenoriai kapstė lėkštėje šaļančias keptas bulves.

– Ar ta mergina taip kalba pati su savim? – paklausė mama. – Keistam pasauly gyveni, ar tau taip neatrodo? Gal tau geriau būtų gyventi arčiau normalių žmonių?

– Šitie žmonės visai normalūs, – įtūžusi atkirtau ir norėdama tai įrodyti galva mostelėjau gatvės link, tačiau, nelaimei, kaip

tik tuo metu pro šalį ėjo vienuolė rudu abitu, stumdama priešais save vežimėlį su dvyniais.

– Matai, dėl to tu tokia sutrikusi.

– Aš visai nesutrikusi.

– Sutrikusi, ir dar kaip, – atsakė ji. – Na, gerai. Kaip tau su Marku?

– Puikiausiai, – patenkinta sumurkiau, o ji tuoj pat atidžiai sužiuro į mane.

– Juk neketini su juo pati žinai ką? Žinok, po to jis tavęs neves.

Hrrr. Hrrr. Nespėjau pradėti draugauti su vyriškiu, kurį ji man stengėsi pripiršti aštuoniolika mėnesių („Malkolmo ir Eleinės sūnus, meilute, išsiskyręs, klaikiai vienišas ir baisus turtuolis“), o jau jaučiuosi taip, tarsi tarnaučiau armijoje ir bėgčiau kliūčių ruožą, ropšdamasi per tvoras ir šokdama per griovius, kad tik gaučiau ir parneščiau namo didelę sidabro taurę, perrištą kaspinu.

– Juk žinai, ką jie po to sako, – nenutilo ji. – Sako: „Et, ji lengvai prieinama.“ Pavyzdžiui, kai Merlė Robertšou pradėjo draugauti su Persivaliu, jos mama jai iškart pasakė: „Tu žiūrėk, kad jis nieko tokio neprasimanytų.“

– Mama... – užprotestavau. Ne, tiesiog nepadoru iš jos girdėti tokius dalykus. Vos prieš pusmetį pati lakstė su kelionių vadovu portugalų, ant riešo pasikabinusiu odinę vyrišką rankinę.

– Tiesa, ar aš tau nesakiau, – pertraukė ji, sklandžiai pereidama prie kitos temos, – mudvi su Una važiuosim į Keniją.

– Ką! – suklykiau.

– Į Keniją! Įsivaizduoji, meilute? Į pačią juodosios Afrikos širdį!

Mano galvoje tarsi paleistame žaidimų automata ėmė galvo-trūkčiais suktis įvairūs paaiškinimai. Mama tapo misioniere? Mama vėl išsinuomojo filmo „Iš Afrikos“ vaizdajuostę? Mama staiga prisiminė skaičiusi knygą „Gimusi laisva“ ir nutarė auginti liūtus?

– Taip, meilute. Mes važiuosime į safari, susitiksimė su masajais, paskui apsistosime viešbutyje prie vandenių.

Galvoje besisukantys paaiškinimų gabalai staiga klanktelėję sukrito, ir ryškiai susidėstė vienas vaizdinys: nukaršusios vokie-tės, paplūdimyje užsiimančios seksu su vietiniais jaunuoliais. Aš griežtai įsistebeilijau į mamą.

– Tai vėl ketini užsukti romaną? – paklausiau. – Tėtis vos spējo atsigauti po tos istorijos su Chulijum.

– Na, ką tu, meilute! Nesuprantu, ko jūs sukėlėt tokį triukšmą! Chulijus man buvo tik draugas – susirašinėjimo draugas! Meilute, kiekvienam žmogui reikia draugų. Supranti, net geriausiose santuokose vieno žmogaus nepakanka: reikia draugų, ir kad jie būtų įvairaus amžiaus, įvairių rasių, tikėjimų bei genčių. Būtina plėsti savo pažinimo ribas kiekviena patogia...

– Kada važiuojat?

– Ak, meilute, dar nežinau. Kol kas tik svarstom. Na, tai ką, turiu bėgti! Ikiiiiii!

Šūdas. Jau 9.15 val. Vėl pavėluosiu į rytinį susirinkimą.

11 val. ryto. Laidos „Klausk, Britanija“ redakcijos biuras. Laimei, į susirinkimą pavėlavau tik dvi minutes ir dar sėkmingai susukau paltą į kamuolį, taip sukurdama malonią regimybę, kad atėjau į darbą prieš daug valandų, o dabar tik užtrukau, nes turėjau sutvarkyti skubų reikalą kitame to paties pastato skyriu-je. Labai oriai perėjau baisų biurą, kuriame stovi visų darbuotojų stalai, apkrauti prastos dieninės televizijos laidos rengimo likučiais – pripučiamą avimi su skylė subinėje, didžiausia Klau-dijos Šifer nuotrauka su priklijuota Madlenos Olbrait galva, plakatu su užrašu „LESBIETĖS! Lauk! Lauk! Lauk!“ – ir pri-artėjau prie žandenas užsiauginusio Ričardo Finčo su juodais mažyčiais akiniais tarsi Džarvio Kokerio, kresną kūną įspraudusio į aštuntojo dešimtmečio retrosafario kostiumą ir kažką baubiančio porai dešimčių susirinkusių reporterių.

– Ateik ateik, Nusmuktkelne Bridžita, amžina vėluotoja, – užbliovė jis, pamatęs mane artėjant. – Aš tau moku ne už tai, kad suktum paltus į kamuolius ir vaizduotum nekaltą, aš tau moku, kad ateitum į darbą laiku ir turėtum idėjų.

Ne, jūs tik paklauskite. Joks žmogus negalėtų pakęsti tokio žeminimo, ir dar diena iš dienos.

– Klausyk, Bridžita, – suriaumojo jis. – Aš taip mažtau: naujųjų leiboristų partijos moterys. Mažtau: įvaizdis, moters vaidmuo. Pristatyk man į studiją Barbarą Folet. Tegu ji aprenžia Margaretę Beket. Tegu nudažo plaukus, aprenžia maža juoda suknele, apauna prisegamomis kojiniųėmis. Noriu, kad Margaretė atrodytų seksuali kaip velnias.

Kartais atrodo, kad idiotiškiems Ričardo Finčo sumanymams nėra jokių ribų. Tikriausiai ne už kalnų diena, kai gausiu susitvinti Harietą Harman ir Tesą Džouel prekybos centre, o pati klausinėsiu pro šalį einančių pirkėjų, kuri yra kuri; arba turėsiu įtikinėti medžioklės vadovą nuoga lakstyti po laukus, gainiojamą būrio įniršusių lapių. Reikia kuo greičiau susirasti vertingesnį darbą, teikiantį tikrą pasitenkinimą. Gal tapti medicinos sesele?

11.03 val. Prie darbo stalo. Tvarka, dabar reikia paskambinti leiboristų spaudos atstovams. Mmmm. Atmintyje šmėsčioja sekso scenos. Tikiuosi, Markas Darsis šį rytą užpyko nerimtai. Kažin ar dar ne per anksti skambinti jam į darbą?

11.05 val. Gerai. Teisingai rašoma knygoje „Kaip susirasti žmogų, kurio nori“ (o gal tai buvo „Kaip neišsiskirti su žmogum, kurį susiradai“?) – vyro ir moters sąjunga yra labai subtilus dalykas. Vyras privalo rodyti iniciatyvą. Palauksiu, kol jis man paskambins. Geriau paskaitysiu, ką rašo laikraščiai, kad geriau išmanyčiau naujųjų leiboristų politiką, jei kartais tektų ieškoti Margaretės Beket ir... aaaaa!

11.15 val. Ričardas Finčas vėl rėkia. Pasirodo, man reikės rengti medžiagą apie lapių medžioklę, o ne leiboristų moteris, ir gyvai eiti į eterį iš Lesteršyro. Privalau nepanikuoti. Esu tvirta, išvalgi, atsakinga ir solidi moteris. Mano savastį apibrėžia ne laimėjimai, bet vidinis gyvenimas. Esu tvirta, išvalgi... O Dieve. Vėl pliaupia. Neturiu jokio noro kelti koją į pasaulį, kuris atrodo kaip šaldytuvo ir baseino hibridas.

11.17 val. Tiesą sakant, važiuoti daryti interviu yra net labai gerai. Didžiulė atsakomybė – *palyginti* didžiulė, ne tokia, kaip nuspręsti, ar reikia siųsti raketas bombarduoti Irako arba per operaciją laikyti užspaudus pagrindinę arteriją – tačiau sykiu proga prieš kamerą iškamantinėti Lapiažudį ir priremti jį prie sienos, kaip padarė Džeremis Paksmanas*, kalbėdamas su Irano – o gal Irako – ambasadorium.

11.20 val. Gal net pakvies padaryti kokį bandomąjį reportažą laidai *Newsnight*.

11.21 val. Arba trumpų specialių pranešimų ciklą. Valio! Na, gerai, kur tos iškarpos... oi! Telefonas.

11.30 val. Galvojau neatsiliepti, bet paskui pamaniau, gal čia būsimasis pašnekovas, seras Hugas Bointonas-Lapiažudys, kuris nori tiksliai nusakyti, kaip pas jį atvažiuoti – siloso kalnai dešinėje, kiaulidės kairėje ir t. t.; taigi pakėliau ragelį: skambino Magda.

– Labas, Bridžita! Paskambinau tik pasakyti, kad į puoduką! Į puoduką! Daryk į puoduką!

Pasigirdo garsus triokštelėjimas, paskui tekančio vandens čiurlenimas ir klyksmai, panašūs į tuos, kuriuos leidžia serbų žu-

---

* Jeremy Paxman – garsus žurnalistas analitikas, televizijos naujienų laidos *Newsnight* vedėjas.

domi musulmonai, o fone tarsi užsikirtęs įrašas aidėjo: „Mamytė duos diržo! Gausi diržo! Diržo!“

– Magda! – suklykiau. – Kur tu?

– Atsiprašau, Bridže, – tarė ji, pagaliau paėmusi ragelį. – Tik skambinu, nes noriu pasakyti... daryk sysiuką į puoduką! Jeigu pasisuksi, viskas išsilies ant grindų!

– Aš labai dirbu, – pratariau maldaudama. – Po dviejų minučių turiu lėkti į Lesteršyrą.

– Puiku, šaunuolė, skaudink mane, primink, kokia tu svarbi ir nuostabi, o aš sėdžiu uždaryta su dviem personažais, kurie dar net nekalba angliškai. Na, gerai, tai skambinu, nes noriu pasakyti, kad sutariau su mūsų meistru, jis rytoj ateis pas tave ir įtaisys lentynas. Atsiprašau, kad varginu tave tokiais nuobodžiais ūki reikalais. Jis vardu Garis Vilšou. Iki.

Nespėjau susukti jai atgal, vėl suskambo telefonas. Šį kartą užsikūkciojusi Džudė.

– Viskas gerai, Džude, viskas gerai, – pasakiau prilaikydama ragelį smakru ir stengdamasi sušluoti iškarpas į rankinę.

– Vėl tas Bjaurybė Ričardazzzz...

O varge. Po Kalėdų mudvi su Šeze įtikinome Džudę, kad jei ji dar *bent vieną kartą* su Bjaurybe Ričardu leisis svarstyti jo Įsipareigojimo problemų subtilybes, ją teks priduoti į psichiatrijos ligoninę, ir tada jie *tikrai* nebeturės galimybių kartu leisti savaitgalių, lankytis pas psichologą ir planuoti ateitį metų metus, kol jos pagaliau neišleis ir nepaskirs ambulatorinio gydymo.

Apimta didingos meilės sau Džudė jį metė, nusikirpo plaukus ir pradėjo vaikščioti į savo solidų darbą Sityje vilkėdama odiniais švarkais ir ant klubų nusmukusiais džinsais. Visi dryžiamarškiniai Hugai, Džoniai ir Džeriai, anksčiau vangiai domėjęsi, kas galėtų slypėti po Džudės kostiumėliu, tuoj pat užsiplieskė priapiškomis aistromis; atrodo, dabar jai kas vakarą skambina kitas vyriškis. Bet kažin kodėl prisiminusi Bjaurybę Ričardą ji visad baisiai nuliūsta.

– Aš čia dėliojau visus tuos daiktus, kuriuos jis paliko, norėjau išmesti, ir staiga radau tokią savipagalbos knygą... knygą, kuri vadinasi... vadinasi...

– Viskas gerai, Džude, viskas gerai. *Man* tu gali pasakyti.

– Vadinasi „Kaip susipažinti su jaunomis moterimis: vadovas peržengusiems trisdešimt penkerius“.

Jėzau.

– Man pasidarė taip bloga, baisiai bloga... – kalbėjo ji. – Negaliu net pagalvoti, kad vėl reikės užsiimti tuo pragarišku susipažinėjimu... Tai kaip bedugnė... Tikriausiai aš visą gyvenimą liksiu viena...

Stengdamasi kaip nors suderinti draugystės svarbą ir neįmanomą nuvykimą į Lesteršyrą per nykstamai trumpą laiką, suteikiau jai tik būtiniausią pirmąją pagalbą, sustiprindama pasitikėjimą savimi: tikriausiai tyčia ją ten paliko; ne, anaipol nesi; ir t. t.

– Oi, ačiū, Bridže, – po kiek laiko tarė Džudė ramesniu balsu. – Ar šįvakar galėsime susitikti?

– Ė, aaa, Markas šįvakar ateina...

Stojo tylą.

– Tai gerai, – šaltai atsakė ji. – Gerai. Ne, nieko, smagaus vakaro.

O Dieve mano, dabar jaučiuosi kalta prieš Džudę ir Šeron, nes turiu draugą kaip kokia išdavikė, slapukė ir šnipė, perbėgusi į priešų pusę. Susitariau su Džude, kad susitiksim rytoj vakare, bus ir Šezė, o šiandien vakare dar kartą viską aptarsim telefonu; atrodo, pasiūlymas buvo priimtas. Dabar dar reikia mikliai paskambinti Magdai, įtikinti ją, kad nesijaustų nuobodi, ir duoti suprasti, koks anaipol nenuostabus yra mano darbas.

– Ačiū, Bridže, – tarė Magda, kai truputį pasikalbėjom. – Žinai, aš po to vaiko jaučiuosi labai vieniša ir prislėgta. Rytoj Džeremis vėl užtruks darbe. Tu turbūt nenorėsi užsukti?

– Eee, žinai, aš ketinau susitikti su Džude „192“.

Stojo reikšminga pauzė.

– Tikriausiai aš pernelyg nuobodi Patenkinta Sutuoktinė, ir jūs nenorėsit, kad atečiau?

– Ne, ką tu, atei. Ateik, bus labai smagu! – aiškiai persistengiau. Žinojau, kad Džudė suniurs, nes Bjaurybė Ričardas bus nustumtas į pašalę, bet nutariau, kad tuo pasirūpinsiu vėliau. Todėl dabar jau tikrai vėluoju ir turėsiu važiuoti į Lesteršyrą neperskaičiusi iškarpu apie lapių medžioklę. Gal dar pavyks dirstelėti automobilyje per raudoną šviesą. Kažin, o jei dar labai greitai paskambinčiau Markui Darsiui, praneščiau, kur važiuoju?

Hmm. Ne. Netikęs ėjimas. Bet pala, o jei užtruksiu? Geriau paskambinsiu.

11.35 val. Hm. Pokalbis atrodė taip:

Markas: Klausau? Darsis.

Aš: Čia Bridžita.

Markas: (*pauzė*) Taip. E... Viskas gerai?

Aš: Taip. Šiandakt buvo puiku, ką? Tai yra atsimeni, kai mes...

Markas: Tikrai atsimenu, taip. Stebuklinga. (*Pauzė*) Tiesą sakant, šiuo metu aš esu susitikime su Indonezijos ambasadorium, *Amnesty International* vadovu ir JAV prekybos ir pramonės ministro pavaduotoju.

Aš: Oi. Atsiprašau. Aš tik išvažiuoju į Lesteršyrą. Pamaniau, kad reikia tau pranešti, žinai, jei man kas nors atsitiktų.

Markas: Jei tau kas nors... Kas?

Aš: Na, supranti, jei kartais aš... užtrukčiau (pabaiga nuskambėjo neįtikinamai).

Markas: Taip. Na, ką, tai gal praneši rezultatus, kai viską baigsi, gerai? Puiku. Tai kol kas.

Hmmm. Ko gero, nereikėjo to daryti. Knygoje „Kaip mylėti išsiskyrusį vyriškį neprarandant proto“ aiškiai rašoma, kad labiausiai jie nemėgsta, kai vidury darbo skambinėji jiems be jokios priežasties.